

vil det let ses, at Erstatningen for den Nedslagning, der efter dette Lovforslags Opførelse til Lov vil finde Sted, vil blive udredt paa en ganske anden Maade end den Erstatning, der vil blive udredt eller maaffe allerede er udredt for den meget betydelige Nedslagning, der har fundet Sted i Kjøbenhavn's Omegn paa det egentlige Arnested for Sygdommen. Jeg tillader mig, hvis min Opfattelse af dette Forhold overhovedet er rigtig, at spørge, om det virkelig er Hensigten, at der skal forholdes saaledes som jeg nu fort, men som jeg haaber temmelig tydelig, har fremfat, og om det kan kaldes fuldstændig retfærdigt og billigt, at der bliver en saa ulige Udredelsesmaade med Hensyn til de Udgifter, der ere skete, og med Hensyn til dem, der ville blive en Følge af Svinesydommen. Det er blot dette Spørgsmaal, som jeg tror, at det virkelig kan være af aktuel Interesse at faae besvaret.

Casperen: Dersom der havde været Tid dertil, tror jeg, at det vilde have været heldigt, at dette Lovforslag var kommet i Udvalg, men der er jo ikke Tid dertil, da det jo gjælder om at handle hurtigt. Altsaa jeg ønsker ikke og vil ikke foreslaa, at det kommer i Udvalg. Jeg skal dog tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til selve Lovforslaget. Den ærede Minister mente i Gaar, saavidt jeg kunde forstaa det, med Hensyn til § 1, at han ikke efter den nuværende Lov af 29de December 1857 var bemyndiget til at træffe de Foranstaltninger, som han har truffet, og som jeg tror, at Thinget maa takke Ministeren for ere satte i Værk. Det er hurtige og energiske Foranstaltninger, og jeg kan ikke se rettere, end at Ministeren har været berettiget til at træffe disse Foranstaltninger. Der staar nemlig i Loven af 29de December 1857 § 2, 2det Stykke: „Skulde nogen anden smitsom Sygdom blandt Husdyrene antage en lignende ondartet Karakter, er Indenrigsministeriet bemyndiget til ved en offentlig Rindgjørelse at udvide denne Lovs Bestemmelser til samme.“ Altsaa, naar en smitsom Sygdom optræder, er Indenrigsministeren berettiget til at lade de samme Foranstaltninger, som gjælde for de øvrige i § 2 nævnte Sygdomme, ogsaa finde Sted for den nye Sygdom. Med Hensyn til Forbud mener jeg, at dette ikke kan være den mindste Tvivl underkastet, men maaffe kan der være Tvivl med Hensyn til Berettigelsen til at nedslaa Kreaturer, dog, jeg mener, at naar Ministeren anser den nye Sygdom for ligesaa ondartet som Lungesyge og Røegpest, er han ogsaa berettiget til at behandle den paa

samme Maade som Lungesyge og Røegpest. Dette er min Anskuelse, men det kan være, at jeg tager fejl, og at Ministeren ikke er berettiget dertil, og det er da fuldstændig rigtigt, at han søger lovlige Bemyndigelser til disse Foranstaltninger. Under alle Omstændigheder er det jo af den Slags midlertidige Foranstaltninger, som Thinget ikke kan have Noget imod. Med Hensyn til Lossepladserne er det aldeles nødvendigt, at disse Foranstaltninger træffes saa hurtigt som mulig. Til den Tak, jeg nylig rettede til den ærede Minister for de energiske Foranstaltninger, vil jeg dog sige, at det vist vilde have været heldigt, om Ministeren paa et tidligere Stadium havde foreslaaet disse Foranstaltninger gennemførte. Det høie Ministerium kunde jo have indkaldt Rigsdagen, om det saa var for 3 Uger siden. Det vilde ubetinget den Gang have været et stort Gode, om Lossepladserne, disse Arnesteder for Smitstoffet, allerede den Gang vare blevne tilintetgjorte. Der er ingen Tvivl om, at det er Lossepladserne, som vi skyldte, at Sygdommen er bleven bekjendt heri Landet. Havde Lossepladserne ikke været til Stede, saa kunde vi endnu i flere Aar have haft denne Sygdom, uden at det var bleven Veterinærene klart, hvad de havde at bestille med der. Der kan komme smitsomme Sygdomme i mange Besætninger, mange Mennesker kunne miste Kreaturer ved en snitsom Sygdom uden at melde Politiet Noget derom. Derved bliver det vanskeligt at bekæmpe Sygdommen. Vi have jo aldrig set den før; jeg for mit Vedkommende, da jeg første Gang saa disse Farer fremstillede, anede jeg ikke hvad det var. Det er paa en Maade heldigt, at vi ere blevne bekjendte dermed. — Med Hensyn til § 4 er jeg i Tvivl om, hvorvidt denne Paragraf egentlig er nyttig. Jeg tror, at den vil en hel Del forøge den Uro, som er ude i Landet og gjøre mere Alarm, end der egentlig er nødvendig. Der er i Virkeligheden en Panik lige over for den Sygdom. Naturligvis er det en meget alvorlig Ting. Det er især bleven meget alvorligt ved det Forbud, som er stet i Thykland mod Indførselen. Det er ogsaa meget alvorligt, at der er fremkaldt Dødsfald imellem Dyrene rundt omkring. Men jeg tror, det gjælder om at komme til Ro, saaledes, at der ikke er saa megen Panik, som der er for Tiden. Heri Byen tør Folk jo ikke spise Svineskjød; man kan se, hvorledes Brisjerne ere nedsatte; i Binduerne fremstilles Svineskjødet til meget billig Pris, men i Familier tør man ikke spise det. Det er naturligvis til stort Tab og til stor Skade ikke alene for Kreaturhandlere, som skulle affætte Svin